

[J. P. Jensen.]

stre. Flertallet indstiller Lovforslaget med de af Justitsministeren stillede Ændringsforslag til Vedtagelse.

Lovforslagets egentlige Formaal er jo at udvide Retslægeraadet fra 3 til 7 Medlemmer. Retslægeraadet vil ved denne Udvidelse bedre være i Stand til at udføre de Retslægeraadet paahvilende Opgaver paa et betryggende og tilfredsstillende Grundlag. Retslægeraadet faar ved denne Udvidelse en saa fyldig og alsidig lægelig Sammensætning, som er paakrævet, og der er i Henhold til Lovforslagets § 4 Lejlighed til for Retslægeraadet yderligere at tilkalde eller forhandle med anden sagkyndig Bistand. Udvalgets Flertal maa stærkt hævde Centralisationens Betydning over for de Spørgsmaal, Retslægeraadet vil faa til Erklæring og Afgørelse; det er nemlig vigtigt, at disse Afgørelser bliver saa ensartede og rigtige som muligt for Landet som Helhed. Altsaa Afgørelsen træffes af en enkelt sagkyndig Institution for de forskellige Landsomraader. Decentralisation af Retslægeraadets Virksomhed maa vi anse for meget uheldig, og det navnlig i en Periode, hvor Videnskaben endnu staar noget famlende og undersøgende over for nogle af de betydeligste Spørgsmaal, som Retslægeraadet vil faa med at gøre. Videnskaben kender endnu næppe hele Betydningen af f. Eks. Vitaminer, Hormoner og Arvelighedens Indflydelse paa den levende Organisme. Hvor der er og bliver Tale om f. Eks. Sterilisation, Indespærring o. s. v., er det dog af allerstørste Betydning ikke at gøre det enkelte Individ eller den enkelte Familie Uret ved et saadant Indgreb, som begrænser eller afslutter deres videre Forplantning. Det er et voldsomt Indgreb i Naturens Husholdning, og her bør ikke flere forskellige Institutioner træffe Afgørelse. Den højeste Sagkundskab bør alene afgøre disse Spørgsmaal, og det er vel nok tvivlsomt, om man kan finde den mere end eet Sted i Landet, da det er fuldt uddannede Videnskabsmænd, der skal udtale sig i disse Spørgsmaal. Den dyriske og dermed den menneskelige Natur lader sig ikke let bøje eller omforme, den lader sig maaske slet ikke ændre.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa Udvalgets Vegne anbefale de af Justitsministeren stillede Ændringsforslag og samtidig paa Flertallets Vegne anbefale Lovforslaget til senere Vedtagelse.

Inger Gautier Schmit: Med Hensyn til det foreliggende Lovforslag om Retslæge-

raadet har vi allerede ved første Behandling udtalt, at vi ikke kunde gaa med til den stærke Centralisation af disse Sager, som efter Lovforslagets Vedtagelse vilde finde Sted. Vi er ikke af den Opfattelse, at en Decentralisation maa anses for meget uheldig. Vi anerkender, at der bør være et højeste Organ til at udtale sig om mange af disse overordentlig vigtige og indgribende Spørgsmaal, men vi kan ikke anerkende den sidste ærede Talers Udtalelse om, at denne Sagkundskab kun findes et eneste Sted her i Landet, og vi kan navnlig ikke anerkende, at der ikke er adskillige Sager, som udmærket godt kan behandles dels af Embedslæger, dels af Sindssyglæger. Vi kan heller ikke erkende, at Forholdene ikke skulde kunne udvikle sig saaledes her i vort Land, at man ved det nye Universitet i Aarhus med Tiden skulde kunne faa en saadan Sagkundskab, at det vilde være fuldt ud forsvarligt at lægge en meget stor Del af de Sager, der nu tilflyder Retslægeraadet i København, til den Sagkundskab, som maatte findes ved Aarhus Universitet. Det har derfor været Venstres Opgave under Udvalgsbehandlingen at opnaa en Begrænsning af den overhaandtagende Centralisation — hvis Tilstedeværelse er indrømmet fra den Side, der lige har udtalt sig — af Sagerne i Retslægeraadet, en Udvikling, som, alt som Tiden gaar, kan føre med sig, at et overordentlig stort Papirmateriale kommer til at tilflyde Retslægeraadet i København, et Materiale, som meget vel vilde kunne afgøres ved Underinstansen. Vi har jo her i Landet baade Landsretter og en Højesteret, og man vil dog ikke kunne paastaa, at man ikke ved Landsretterne med stor Sagkundskab og Dygtighed og til Tilfredshed for Landets Borgere afgør de Sager, som henvises til dem. Ligeledes kunde man meget vel tænke sig, at Forholdene med Tiden udviklede sig saaledes, at man ved Universitetet i Aarhus, naar Lokaliteterne blev indrettet dertil, med den fornødne Sagkundskab kunde overtage den overvejende Del af de jyske Sager, dog saaledes at man i de allerallervorligste Tvivlstilfælde havde en Appel til højeste Ret, nemlig til Retslægeraadet i København. Derfor har vi i Udvalget arbejdet henimod en større Decentralisation, men vi har beklageligvis ikke kunnet finde Tilslutning til vore Tanker. Vi staar dog ikke ene med denne vor Opfattelse, thi gennem de Udtalelser, der er afæsket saavel Sundhedsstyrelsen som Embedslægerne og Aarhus Universitetet, har vi fundet Tilslutning til vore Tanker om Decentralisation. Man kan